

Mijn (moes)tuin en ik, aflevering 27

Behalve een moestuin op het complex is er thuis ook nog een tuin. Sinds ik een moestuin heb, wordt deze een beetje aan haar lot overgelaten. Hoogste tijd om daar verandering in te brengen. Bovendien blijkt daar ook veel te beleven...

Het is een vreemd voorjaar wat het weer betreft. Bij de start een korte periode zomerse temperaturen opgevolgd door weken dat het wel herfst leek. De optimistisch gereinigde en opgeborgen winterkleding moet weer tevoorschijn worden gehaald.

Maar nu ik dit stukje schrijf, worden we getraakteerd op een tropische hitte. En het is wel zo warm, dat bezig zijn in de moestuin vragen is om een zonnesteek. Willen we niet. Daarom blijf ik thuis. Zelfs voor een strandwandeling ben ik niet te porren. Manlief gaat daarom, gewapend met zijn camera, hij maakt graag foto's van alles en iedereen, in zijn uppie naar het strand. Ik heb besloten lekker in onze achtertuin te luieren. Dit komt, sinds ik een moestuin heb, niet vaak meer voor. Door alle drukke bezigheden op de moestuin (en het huishouden) ben ik al tijden niet toe gekomen aan het lezen van de nieuwe tuintijdschriften. Dat ga ik doen. Ik maak het me makkelijk onder de parasol.

Maar dan begin ik toch iets onrustig te worden. Mijn oog schiet van links naar rechts door de tuin. Er valt van alles op. De uitgebloeide Ribes. De metershoge sering, waarvan takken roos Climbing Iceberg verdrukken.

De boshyacint, waarvan de zaden beginnen te rijpen.
Zonder ingrijpen neemt deze prachtig blauwbloeiende bloem de tuin over.
Ongewenst.

Ook bij *Natuurlijk Tuinieren* moet er worden bijgestuurd.

Tuingeranium hangt ver over het paadje. Geen gelummel onder de parasol, maar de handen uit de mouwen! Ribes en sering worden gesnoeid, boshyacint wordt geknipt, geranium wordt opgebonden. Ook nog een inspectieronde langs de pas geplante bijen- en vlinderbloemen. Slakken blijken Zonnehoed, Lampenpoetser en Coreopsis op hun menu te hebben staan. Grrr!

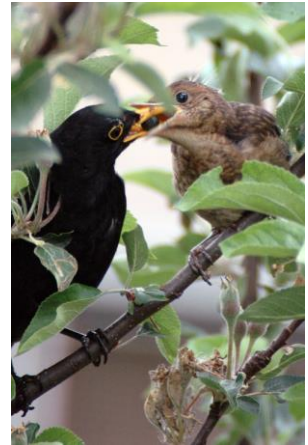
Maar na alle werkzaamheden vind ik dat ik het voorgenomen nietsdoen verdiend heb. Eindelijk onder de parasol met een mok thee en een tuinspecial, gewijd aan ontwerpen van kleine tuinen, voldaan het resultaat van alle arbeid overziend.

Tevreden sla ik het tijdschrift open. Bladzijde na bladzijde foto's van prachtige kleine tuinen. In mijn hoofd verschijnen allerlei ideeën over hoe ik onze tuin kan veranderen.

Om te beginnen de half kale buxus haagjes achter het vijvertje ruimen. In plaats daarvan taxus in blokken gesnoeid, zodat het minigazonnetje erachter vanaf het terras ook weer te zien is. Het mottige grasveldje moet dan wel worden omgespit en opnieuw worden ingezaaid. Zoals het er nu bij ligt, is het maar een zielig geval. Verder bladerend in het tijdschrift kom ik foto's tegen van tuinen zonder grasveld, maar met een

weelderige beplanting. Hoe zou dat staan in ons achtertuintje; alleen maar boompjes, struiken, het vijvertje en veel planten, maar geen gras? Het gras vervangen door allerlei geurige kruiden? Maar wordt dat niet wat onrustig aan de ogen. Een groen vlak van gras, ook van klein formaat, geeft rust. De plannen buitelen door en over elkaar in mijn hoofd. Het lichaam luiert, maar het hoofd maakt overuren.

Maar dan hoor ik wat geritsel tussen de struiken. Ik kijk voorzichtig opzij. Een merel woelt driftig de grond om op zoek naar voedsel. Achter de merel zie ik nog iets rondscharrelen, maar kan niet ontdekken wat. Dan zie ik even later in de Ribes een jonge merel met een geel randje om de snavel. Vader merel komt erbij zitten en voert het jong met wat hij net heeft gevonden. Dit gaat zo een tijdje door.

Mijn oog valt op de talloze waterjuffers die als tandems heen en weer vliegen. Groene, blauwe, bruine en zwarte. Wat zijn het er veel! Nieuwsgierig geworden neem ik een kijkje bij het vijvertje. Jonge waterjuffers zitten op het blad van het snoekkruid. Ze zijn net uit het water gekropen, het stadium van larve net voorbij.

Ik neem weer plaats onder de parasol en ga verder met lezen. Plotseling vliegt er een groepje jonge koolmeesjes de tuin in. Het kleuterklasje vliegt opgewonden met hoog gepiep af en aan. Tot mijn verbazing vliegen ze steeds vlak boven de vijver heen en weer.

Ik schrik als er één in de vijver terecht komt. Het beestje verdrinkt zo dadelijk. Ik spring op en zie het vogeltje bovenop een waterplant zitten. Op haar gemak drinkt zij teugjes water uit de vijver en vliegt op. Anderen proberen dit kunstje na te doen met wisselend succes.

Wat een leuk gezicht!

Als ik weer ga zitten realiseer ik me dat ik door al maar druk bezig te zijn in de tuinen vergeten ben om ze te beleven.

Ik neem me voor om vaker even de tijd te nemen voor rust en bezinning en gewoon van mijn paradijsjes te genieten!

Mildred, juni 2017